

**Nu får det vara nog!
Något måste göras!**

Spelregler på och utanför rinken

**Ångermanlands
Ishockeyförbund**

Spelregler på och utanför rinken

Därför har vi tagit fram detta material:

”Värderingar är den kompass vi i grunden handlar efter.
Därför måste varje organisation ha ordning på sin värdebas.”

I en idrottsrörelse med tyngdpunkten på utveckling av unga människor är det en grundläggande uppgift att se till hela människan, det är hela människan som ska utvecklas, inte bara idrottsprestationen. Det betonas både i Riksidrottsförbundets grundläggande inriktningsdokument och i Svenska Ishockeyförbundets beskrivningar av målet för verksamheten. En konsekvens av detta är att ishockeyrörelsen måste tydliggöra vilka värdegrunder som gäller för verksamheten på och utanför rinken. Ytterst kan det konkretiseras i regler om förhållningssätt. Istället för att skapa regler har vi valt att låta texten beskriva vår värdegrund och bilda underlag för hur vi tänker och vad vi sedan i praktiken gör.

Etik och Moral

Etik är värderingarna (tänket) och Moral är handlingarna (görat).

Varför idrott?

Idrottar gör man för att man gillar sin sport och sina förebilder, har trevligt med andra och vill utvecklas som människa. Oavsett om man ägnar sig åt golf, fotboll eller ishockey är idrotten ett av flera sätt att må bra, få gemenskap och känna spänning i livet. Den charmigaste idrotten kanske återfinns bland de allra yngsta där alla rör sig i stim och lyckan av att vara med är lika stor som när någon råkar styra en puck i nätet. Bland småttingarna finns det också stjärnor liksom de som väljs sist och sådan är idrotten till sin natur. Alla vill ju vinna och därför ha de bästa i sitt lag även om både förlusten och segern snart är glömd.

Det viktiga är att få vara med i kampen och livet.

Något händer på vägen

Snart händer något med det som först bara var spännande och roligt. Somliga föräldrar vill att deras barn ska förverkliga vad de själva inte lyckades med och hetsar från rinksida. Vissa ledare ser sig själva som ämne till ny förbundskapten och vill främst samla poäng och segrar. Bland spelarna smyger taktiktänkandet och psykningar av motståndarna in och språket förändras.

Leken blir ett krig där det mesta är tillåtet, bara inte domaren ser eller hör.

Idrottens känslouttryck

Idrotten är nödvändig i dagens trygga och kontrollerade samhälle. Någonstans behöver vi få uppleva spänningen och mäta våra krafter med varandra. Vi bär alla på så många inlåsta känslor av olika slag och på träning eller under match är det tillåtet att visa glädje, ilska och besvikelse.

Detta är sunt, naturligt och befriande.

"Kärringar, bögdjävlar och puckon"

Vad som inte är sunt och befrämjande för idrotten är "hets mot folkgrupp" eller personliga kränkningar. Föräldrar som kan skrika till sonen som precis levererat en felaktig passning "Något så obegåvat, vad gör du?" Spelare som ska "pissa på motståndarna". Ledare som inte tycker att spelarna ska uppträda som "kärringar". Ledare som på vägen tappat bort idrottens grundidé och inte hälsar motståndarna välkomna när de anländer till ishallen.

Idrotten är för bra och viktig för att det vulgära och primitiva ska få ta över. Det finns flera områden som skulle behöva diskuteras men nu fokuserar vi i första hand det kränkande språket. När ungdomar och vuxna skriker nedsättande ord till varandra kan det vara uttryck för tanklöshet, men det låter inte bara illa.

Den viktiga respekten för människor försvinner och kränkningen är ett faktum.

Respekt och självrespekt

Ytterst sett går detta tillbaka på bristande självrespekt. Den som slänger sig med nedsättande omdömen om andra håller sällan sin egen fana särskilt högt. Han eller hon avslöjar sig i sin fattigdom och det är illa nog. Vad värre är, denne förstör idrottens idé, den goda anda som var tänkt och den unga människans utveckling. För det man minns efter 10 eller 20 års idrottande är inte poängen och omnämnandet i tidningen. Vad som etsat sig kvar i minnet är resorna, gemenskapen och pirret i magen inför matcherna.

Kampen, vänskapen och den goda atmosfären är idrottens själ och den bygger på ömsesidig respekt, som i sin tur går tillbaka på självrespekt. Därför får ett första steg i saneringen av idrottens avarter vara ett förbud för alla kränkande uttryck i samband med resor, i omklädningsrummet och under träningar och matcher.

Detta gäller alla oavsett ålder och uppgift i föreningen.

Vad gör jag som ledare, domare, förälder, medspelare?

När jag hör någon uttrycka sig nedsättande och kränkande om en annan människa agerar jag på följande sätt...

Slutord Robert Rungstad:

Den största segern vinner man över sig själv. Det gäller inte minst ledare med ambition att prestera goda och snabba resultat. Visst är kampen viktig också för dem. Likaså för grabben eller tjejen som lär sig mogna genom hårda tag. Men än viktigare för spelglädjen och mognaden är den trygghet som föräldrar och ledare förmedlar. I balansen mellan denna spänning och trygghet mognar både små och stora barn till vuxna människor när lek och allvar rätt blandas. Ty "vuxna är också barn, som har blivit stora, stora är dom utanpå men inuti är som små." Det är inte vad man är utan hur man är som betyder mest. Resultaten förgår men känslorna består.

- Ett barn som får mycket kritik lär sig att fördöma
- Ett barn som får uppleva fientlighet, lär sig att slåss
- Ett barn som görs till åtlöje utvecklar blyghet
- Ett barn som behandlas med tolerans, lär sig tålmod
- Ett barn som får uppmuntran, lär sig hysa förtroende
- Ett barn som får uppleva "rent spel", lär sig rättvisa

Robert Rungstad, präst/etikonsult (www.rungstad.com)

Styrelsen för Ångermanlands Ishockeyförbund

